

UZASADNIENIE

S. P. (1) został skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 16 lipca 1999 roku, sygn. akt II K 110/99, za przestępstwo popełnione w dniu 19 stycznia 1999r., z art. 279 § 1 kk, na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 4 lat próby, a następnie postanowieniem z 29 marca 2001 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;

2. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 22 grudnia 1999 roku, sygn. akt II K 215/99, za przestępstwo popełnione w dniu 7 czerwca 1999r., z art. 279 § 1 kk, na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 5 lat próby, a następnie postanowieniem z 29 marca 2001 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszony kary;

3. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 27 lutego 2001 roku, sygn. akt II K 44/01, za przestępstwo popełnione w dniu 30 października 2000r., z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, na karę 2 lat pozbawienia wolności;

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 19 lutego 2002r. w sprawie **II K 63/02**, połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami z pkt 1 i 2, wymierzając skazanemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 19 maja 2003 roku do 16 maja 2004 roku z zaliczeniem na poczet kary zatrzymania w dniach: 22 stycznia 1999r., 23 marca 1999r. i 1 czerwca 1999r.

4. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 10 września 2002r., **sygn. akt II K 176/02**, za ciąg przestępstw popełnionych w dniu 24 listopada 2000r. i 7 grudnia 2000r., z art. 286 § 1 kk, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 26 listopada 2002r. w sprawie **II K 326/02**, połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami z pkt 3 i 4, wymierzając skazanemu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 10 marca 2003 roku do 15 maja 2004 roku z zaliczeniem na poczet kary zatrzymania w dniu: 8 grudnia 2001r. i tymczasowego aresztowania w dniach: od 4 maja 2001r. do 9 maja 2001r. i od 24 maja 2001r. do 13 marca 2002r.

5. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 1 października 2008r., **sygn. akt II K 41/08**, za:

a/ ciąg przestępstw popełnionych: w styczniu 2008r., lutym 2008r., 10 marca 2008r. i około 10 marca 2008r., z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, na karę 5 lat pozbawienia wolności,

b/ ciąg przestępstw popełnionych: w styczniu 2008r. i w marcu 2008r. z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

c/ przestępstwo popełnione w okresie od lutego 2008r. do marca 2008r., z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono karę łączną 6 lat pozbawienia wolności, gdzie karę łączną pozbawienia wolności odbył w okresie od 14 września 2009 roku do 28 kwietnia 2014 roku z zaliczeniem na poczet kary tymczasowego aresztowania w okresie od 18 kwietnia 2008r. do 4 września 2008r.;

6. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 11 grudnia 2008r., **sygn. akt II K 55/08**, za przestępstwo popełnione w dniu 29 marca 2008r., z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 28 września 2009r. w sprawie **II K 224/09**, połączono kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami z pkt 5 i 6, wymierzając skazanemu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 14 września 2008 roku do 26 kwietnia 2013 roku z zaliczeniem na poczet kary

zatrzymania w dniach: 17 września 2004r., 29 marca 2008r., 30 marca 2008r., tymczasowego aresztowania w okresie od 18 kwietnia 2008r. do 4 września 2008r..i odbycia kary w okresie od 29 grudnia 2004r. do 28 grudnia 2007r.

7. Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowego VII Wydziału Karnego z dnia 4 lutego 2014r., **sygn. akt VII K 501/13**, za przestępstwa popełnione:

a/ w dniu 28 czerwca 2013r., z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ w dniu 27 sierpnia 2013r., z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres 5 lat próby, a następnie postanowieniem z 12 marca 2015 roku zarządzono wykonanie warunkowo zawieszonej kary, którą obecnie odbywa od 11 czerwca 2015 roku z zaliczeniem na poczet kary zatrzymania w dniu 28 sierpnia 2013r.;

8. Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowego VII Wydziału Karnego z dnia 29 stycznia 2015r., **sygn. akt VII K 400/14**, za przestępstwa popełnione:

a/ w dniu 26 września 2014r., z art. 190 § 1 w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ w okresie od 26 września 2014r. do 28 października 2014r., z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 57a § 1 kk w zw. z art. 12 kk, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

9. Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowego VII Wydziału Karnego z dnia 19 maja 2015r., **sygn. akt VII K 256/14**, za przestępstwo popełnione w dniu 24 czerwca 2014r., z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na poczet kary zatrzymania w dniu 24 czerwca 2014r.;

10. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 11 sierpnia 2015r., **sygn. akt II K 33/15**, za przestępstwa popełnione:

a/ w dniu 23 stycznia 2015r., z art. 275 § 1 kk, na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ w dniu 29 stycznia 2015r., z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono karę łączną 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, gdzie karę pozbawienia wolności z pkt a odbył w okresie od 18 sierpnia 2010 roku do 18 września 2011 roku.

11. Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 18 grudnia 2015r., **sygn. akt II K 34/15**, za:

a/ ciąg przestępstw popełnionych w okresie od 29 października 2014 roku do 31 października 2014r., w dniu 31 października 2014r., w dniu 31 października 2014r, w dniu 30 października 2014r., w okresie od 28 października 2014r. do 29 października 2014r. i w dniu 10 grudnia 2014r., z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, na karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności,

b/ przestępstwo popełnione w dniu 6 marca 2015r., z art. 275 § 1 kk, na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono karę łączną 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

(dowody:

karta karna k. 4-5;

opinia o skazanym z Zakładu Karnego w G. łącznie z informacją o pobytach i orzeczeniach k. 32-37;

wyroki Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowy VII Wydział Karny w Wąbrzeźnie k. 21, 24,

wyroki Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie k. 6-16, 18-20, 25;

wyrok Sądu Okręgowego w Toruniu k. 17)

Aktualnie S. P. (1) od 11 czerwca 2015r. odbywa karę łączną 2 lat pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie VII K 501/13. Następnie odbywać będzie kary:

- 6 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie – VII Zamiejscowy Wydział Karny w Wąbrzeźnie w sprawie VII K 256/14;

- 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie II K 33/15;

- 2 lat pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie – VII Zamiejscowy Wydział Karny w Wąbrzeźnie w sprawie VII K 400/14;

- 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności z wyroku Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawie II K 34/15.

Z opinii Dyrektora Zakładu Karnego w G. wynika, że przewidywany okres wykonania kar wobec skazanego S. P. (1) to 26 maja 2023 roku a uprawnienia do warunkowego przedterminowego zwolnienia skazany nabędzie w dniu 7 października 2020 roku.

Przed osadzeniem skazany mieszkał z matką, nie pracował, nie był zarejestrowany jako bezrobotny. Utrzymywał kontakty ze środowiskiem przestępczym. Skazany naruszał porządek prawny i miał lekceważący stosunek do orzeczeń sądu oraz osoby kuratora sądowego. Nie stawiał się na jego wezwania, uchylał się od dozoru i realizacji obowiązków nałożonych wyrokami obowiązków.

Skazany odbywa karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym dla recydywistów penitencjarnych typu zamkniętego w systemie zwykłym. S. P. (1) nie jest zainteresowany odbywaniem kary w systemie programowego oddziaływania, wobec którego jest negatywnie ustosunkowany.

Zachowanie S. P. (1) w trakcie odbywania kary w całokształcie okoliczności było oceniane jako umiarkowane. Był on pięciokrotnie karany m.in. za niedozwolone kontakty z innymi osadzonymi a osiem razy nagradzany nagrodą kodeksową, jeden raz zastosowano ulgę. Skazany w stosunku do przełożonych prezentuje postawę zgodną z regulaminem, zadowolająco dba o higienę i porządek w celi mieszkalnej. W grupie współosadzonych funkcjonuje zgodnie. W trakcie pobytu skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej nie zaobserwowano u niego zachowań dominujących czy posługiwania się przemocą. Skazany nie korzystał ze zwolnień na czasowe opuszczenie zakładu karnego czy przepustek.

S. P. (1) w czasie wolnym ogląda telewizję i organizuje czas w celi. Korzysta z dostępnych form zajęć kulturalno-oświatowych i sportowych.

Skazany aktywnie uczestniczy w nieformalnych strukturach podkultury przestępczej.

Wypowiada się krytycznie w kwestii dotychczasowego trybu życia oraz popełnionych przestępstw. Twierdzi, że żałuje popełnionych przestępstw i ma nadzieję na naprawę popełnionych błędów.

Ma wykształceniem podstawowe, bez wyuczonego zawodu. W jednostce penitencjarnej nie pracuje ze względu na brak wolnych miejsc pracy.

Skazany jest kawalerem, nie ma dzieci. Kontakt zewnętrzny utrzymuje z konkubiną, do której zamierza wrócić po opuszczeniu izolacji penitencjarnej.

U osadzonego nie stwierdzono choroby psychicznej, natomiast rozpoznano osobowość zaburzoną.

Skazany jest uzależniony od alkoholu i wymaga leczenia odwykowego. W związku z tym wyznaczono mu termin terapii dla skazanych uzależnionych od alkoholu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Z uwagi na daty wydania wyroków w sprawach S. P. (1) na wstępie należało ustalić jaki porządek prawny winien być uwzględniany przy ocenie warunków do wydania wobec skazanego wyroku łącznego.

Mianowicie wyroki w sprawach: sygn. akt II K 63/02 (II K 110/99 i II K 215/99), sygn. akt II K 326/02 (II K 44/01 i II K 176/02), sygn. akt II K 224/09 (II K 41/08 i II K 55/08), sygn. akt VII K 501/13, sygn. akt VII K 400/14, sygn. akt VII K 256/14 wydane zostały pod rządami kodeksu karnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku. Natomiast wyroki Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w sprawach: sygn. akt II K 33/15 i sygn. akt II K 34/15 został wydany po wejściu w życie z dniem 1 lipca 2015 roku ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396).

Analiza czasu, w którym popełnione zostały czyny objęte omawianymi w pkt 1 – 11 wyrokami wskazuje zaś, że wszystkie czyny miały miejsce przed nowelizacją kodeksu karnego obowiązującą od dnia 1 lipca 2015 roku.

Zaistnienie takiej sytuacji, obligowało Sąd do analizy przepisów intertemporalnych. I tak art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw stanowi, że przepisów znowelizowanego rozdziału IX kodeksu karnego nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie tej ustawy (tj. 1 lipca 2015 roku) chyba, że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie tej ustawy.

Z powyższego wynika, że w sytuacji, gdy wszystkie przestępstwa zostały popełnione przed 1 lipca 2015 roku oraz przed tą datą orzeczono prawomocnie kary za te przestępstwa, wyłączone jest stosowanie Kodeksu karnego w nowym brzmieniu. W wypadkach zaś popełnienia czynu w poprzednim stanie prawnym, a skazania po nowelizacji, do orzekania kary łącznej znajdzie zastosowanie reguła art. 4 § 1 kk. Oznacza to, że Sąd ustalając, że doszło do zbiegu przestępstw, będzie musiał ocenić, którą ustawę zastosować w zakresie ewentualnego orzeczenia kary łącznej, kierując się kryterium ustawy względniejszej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915).

Przenosząc to na grunt sprawy S. P. (1), stwierdzić należy, że stosując to kryterium, sąd dokonywał oceny z punktu widzenia sytuacji prawnej S. P. (1) i uregulowań dotyczących kary łącznej w brzmieniu do 30 czerwca 2015 roku i w brzmieniu od 1 lipca 2015 roku.

Zważyć należy, że stosowanie kryterium „ustawy względniejszej” w rozumieniu art. 4 § 1 kk polega na porównaniu konsekwencji, jakie hipotetycznie zostałyby orzeczone na gruncie jednej i drugiej ustawy, przy stosowaniu wszystkich jej regulacji. Ustawą względniejszą jest bowiem ta ustawa, która przewiduje łagodniejsze konsekwencje w konkretnym przypadku. Podkreślenia nadto wymaga, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, że art. 4 § 1 kk w zakresie orzekania kary łącznej obejmuje wszelkie zmiany ustawodawcze, jakie nastąpiły pomiędzy czasem popełnienia przestępstwa a czasem wydawania rozstrzygnięcia o karze łącznej (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, s. 912 - 915). Stosując w prawidłowy sposób art. 4 § 1 kk w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego, sąd winien rozważyć „względność” ustaw przy porównaniu stanu normatywnego z daty orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego oraz stanu normatywnego z czasu popełnienia każdego z przestępstw wchodzących w skład zbiegu (por. wyrok Sądu Najwyższego dnia 9 stycznia 2015 roku w sprawie IV KK 224/14, KZS 2015/4/18).

Dokonując wspomnianej analizy, Sąd doszedł do przekonania, że ustawą względniejszą dla skazanego jest Kodeks karny w brzmieniu po 1 lipca 2015 roku.

Stwierdzenia wymaga, że – w oparciu o przepisy obowiązujące przed 1 lipca 2015 roku – Sąd wydaje wyrok łączny, jeżeli zachodzą warunki pozwalające na orzeczenie kary łącznej określone w art. 85 kk, a dodatkowo osoba została skazana co najmniej dwoma prawomocnymi wyrokami (art. 569 § 1 kpk).

Oznacza to, że warunki do wydania wyroku łącznego zachodzą wówczas, gdy dwoma lub więcej, prawomocnymi wyrokami, wymierzono wobec tej samej osobie kary tego samego rodzaju lub inne kary, jednak muszą to być kary podlegające łączeniu, za dwa lub więcej przestępstw popełnionych zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw. Zawarty w art. 85 kk zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który został wydany przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (uchwała Sądu Najwyższego z 25 lutego 2005r., I KZP 36/04, publ. w OSNKW nr 2, poz. 13 z 2005 roku). Nie ma natomiast znaczenia czy kary wymierzone takimi wyrokami zostały już wykonane, a w razie ich wykonania okres ten podlega zaliczeniu na poczet orzeczonej kary łącznej.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że kary orzeczone wyrokami opisanymi wyżej w punktach od 1 do 6 zostały objęte wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 28 września 2009 roku w sprawie II K 224/09. Wyrokiem tym rozważono wszystkie skazania S. P. (1) do dnia wyrokowania, a kolejne skazania – wyrokami opisanymi wyżej w punktach 7-11 – nastąpiły za czyny popełnione po wydaniu wszystkich wyroków jednostkowych (z punktów 1-6), tak więc co do kar orzeczonych tymi wyrokami zachodziła tzw. powaga rzeczy osądzonej i dlatego postępowanie należałoby umorzyć, stosując przepisy rządzące karą łączną przed 1 lipca 2015 roku. Jeżeli Sąd stosowałby przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015 roku umorzenie także by nastąpiło, tylko z innej przyczyny, o czym również niżej.

Analizując daty czynów oraz daty wydania wyroków w sprawach wymienionych w pkt 7-11, w pełni aprobuując poglądy wyrażone w w/w uchwale Sądu Najwyższego (mającą moc zasady prawnej), sąd uznał, że w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki do wydania wyroku łącznego i orzeczenia kar łącznych. Przy czym, aby objąć wyrokiem łącznym sankcje jednostkowe wymierzone za czyny opisane w wyrokach wydanych w sprawach o sygn. akt VII K 501/13, II K 400/14, II K 33/15 i II K 34/15, konieczne byłoby rozwiązanie orzeczonych w nich kar łącznych.

Analiza prawomocnych skazań daje podstawę do ustalenia, iż w niniejszej sprawie występują dwa zbiegi przestępstw, które uzasadniałyby wymierzenie dwóch odrębnych kar łącznych. Nie ma przeszkód, by jednym wyrokiem łącznym wymierzyć dwie odrębne kary łączne.

Pierwszy wyrok skazujący S. P. (2) za przestępstwo został wydany w dniu 4 lutego 2014r. w sprawie o sygnaturze VII K 501/13. Przed tą datą wnioskodawca dopuścił się tylko jednego występku, za który skazano go w w/w procesie. Nie zachodziły zatem warunki z art. 85 kk i dlatego, co do kary wymierzonej w tej sprawie, postępowanie należałoby umorzyć na podstawie art. 572 kpk.

Kolejny chronologicznie wyrok skazujący (na karę pozbawienia wolności lub inną podlegającą łączeniu, który wyznacza datę „końcową” realnego zbiegu przestępstw) został wobec S. P. (1) wydany 29 stycznia 2015r. w sprawie o sygnaturze akt VII K 400/11. Przestępstwa popełnione pomiędzy tą datą a dniem 11 sierpnia 2015r. (data wyrokowania w sprawie o sygn. akt II K 33/15) tworzą zbieg, obejmujący rozstrzygnięcia o karach zasadniczych zawartych w wyrokach:

- 1) Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowy Wydział VII Karny w Wąbrzeźnie z dnia 29 stycznia 2015r., (sygn. akt VII K 400/11), za czyny popełnione 26 września 2014r. i od 26 września 2014r., do 28 października 2014r.,**
- 2) Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowy Wydział VII Karny w Wąbrzeźnie z dnia 19 maja 2015r., (sygn. akt VII K 256/14), za czyn popełniony 24 czerwca 2014r.,**
- 3) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 11 sierpnia 2015r., (sygn. akt II K 33/15), za czyn popełniony 23 stycznia 2015r. (pkt 1)**

4) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 18 grudnia 2015r., (**sygn. akt II K 33/15**), za ciąg przestępstw popełnionych w okresie od 29 października 2014 roku do 31 października 2014r., 31 października 2014r., 31 października 2014r., 30 października 2014r., w okresie od 28 października 2014r. do 29 października 2014r. i 10 grudnia 2014r. (pkt 1)

Łączeniu podlegały zatem kary:

- 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 10 miesięcy pozbawienia wolności
- 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z dyspozycją art. 86 § 1 kk granice kary łącznej wyznaczają najwyższa z kar jednostkowych oraz ich suma. W analizowanym przypadku ta granica wynosi 1 rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 4 lata i 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Kolejny chronologicznie wyrok skazujący (na karę pozbawienia wolności lub inną podlegającą łączeniu, który wyznacza datę „kończącą” realnego zbiegu przestępstw) został wobec S. P. (1) wydany 11 sierpnia 2015r. w sprawie o sygnaturze akt II K 33/15. Przestępstwa popełnione pomiędzy tą datą a dniem 18 grudnia 2015r. (data wyrokowania w sprawie o sygn. akt II K 34/15) tworzą zbieg, obejmujący rozstrzygnięcia o karach zasadniczych zawartych w wyrokach:

1) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 11 sierpnia 2015r., (**sygn. akt II K 33/15**), za czyn popełniony 29 stycznia 2015r. (pkt 2),

2) Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 18 grudnia 2015r., (**sygn. akt II K 34/15**), za czyn popełniony 6 marca 2015r. (pkt 2)

Łączeniu podlegały zatem kary:

- 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności,
- 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Zgodnie z dyspozycją art. 86 § 1 kk granice kary łącznej wyznaczają najwyższa z kar jednostkowych oraz ich suma. W analizowanym przypadku ta granica wynosi 1 rok i 9 miesięcy pozbawienia wolności oraz 2 lata i 2 miesiące pozbawienia wolności.

Kara orzeczona w wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowy II Wydział Karny w Wąbrzeźnie w sprawie VII K 501/13 w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności podlegałyby odrębnemu wykonaniu.

Nadto na uwagę zasługuje, że na poczet wymierzonych w oparciu o te zasady kar łącznych zaliczeniu podlegają rzeczywiste okresy pozbawienia wolności wynikające ze spraw: VII K 256/14 zatrzymanie od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 25 czerwca 2014 roku oraz ze sprawy II K 34/15 w dniu 6 marca 2015 roku.

Dokonując natomiast analizy pod kątem przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku, stwierdzenia wymaga, że zgodnie z art. 85 § 2 kk wprowadzonym do ustawy Kodeks karny ustawą z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, podstawą orzeczenia kary łącznej są nie tylko wymierzone, ale podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 kk, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które

wymierzono kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Oznacza to, że łączeniu, w myśl znowelizowanych przepisów, nie podlegają kary, które już zostały wykonane.

Wobec tego analizie Sądu pod kątem ich połączenia według znowelizowanych przepisów mogłyby podlegać wyłącznie kary, w tym kary łączne, orzeczone wobec S. P. (1) w wyroku:

- Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowego VII Wydziału Karnego z dnia 4 lutego 2014r., **sygn. akt VII K 501/13**,

- Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowego VII Wydziału Karnego z dnia 29 stycznia 2015r., **sygn. akt VII K 400/14**,

- Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejscowego VII Wydziału Karnego z dnia 19 maja 2015r., **sygn. akt VII K 256/14**,

- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 11 sierpnia (...), **sygn. akt II K 33/15**,

- Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie z dnia 18 grudnia (...), **sygn. akt II K 34/15**, które nie zostały jeszcze wykonane w całości.

Odnosząc się z kolei do wymiaru kary łącznej, według art. 86 § 1 kk obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku, Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając w przypadku kary pozbawienia wolności - 20 lat. Zasadę tę stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. W tej sytuacji, stwierdzić należy, że kara łączna możliwa do wymierzenia wobec S. P. (1) mieści się w granicach od 2 lat pozbawienia wolności (najsurowsza kara łączna orzeczona wyrokami w sprawach VII K 501/13 i VII K 400/14) do 8 lat pozbawienia wolności (2 lata pozbawienia wolności w sprawie VII K 501/13 i VII K 400/11, 1 rok i 9 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie II K 33/15 i II K 34/15 oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie VII K 256/14).

Nadto na uwagę zasługuje, że na poczet wymierzonej w oparciu o te zasady kary łącznej zaliczeniu podlegają rzeczywiste okresy pozbawienia wolności wynikające ze spraw:

- VII K 501/13 zatrzymanie w dniu 28 sierpnia 2013 roku,

- VII K 256/14 zatrzymanie od dnia 24 czerwca 2014 roku do dnia 25 czerwca 2014 roku,

- II K 33/15 zatrzymanie w dniu 6 marca 2015 roku,

- wykonana w części kara w sprawie VII K 501/13 od 11 czerwca 2015 roku.

W ramach zatem wskazanych granic kar możliwych do wymierzenia jako kara łączna wynikających z porządku prawnego obowiązującego od dnia 1 lipca 2015 roku i w poprzednim stanie prawnym Sąd winien dokonać oceny w jakim rozmiarze kara łączna winna być orzeczona wobec S. P. (1).

I tak zgodnie z dyrektywami wymiaru kary łącznej określonymi w przepisie art. 85a kk obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, orzekając karę łączną, Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zgodnie z poglądem prezentowanym w doktrynie, a akceptowanym przez niniejszy Sąd, na gruncie tych przepisów zachowują znaczenie i funkcje zasady oraz dyrektywy wypracowane w doktrynie i orzecznictwie wymiaru kary łącznej, do czasu tej nowelizacji (por. Nowelizacja prawa karnego 2015. Komentarz pod red. W. Wróbla, Krakowski Instytut Prawa Karnego Fundacja 2015, k. 649.)

Dokonując ustalenia kary łącznej, która winna być orzeczona w tej sytuacji co do S. P. (1), godzi się podkreślić, że kara łączna jest swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej sprawcy w okresie czasu objętym wyrokiem łącznym.

Przy czym, Sąd wydając wyrok łączny, nie rozstrzyga ponownie o stopniu społecznej szkodliwości i winie skazanego w zakresie poszczególnych przestępstw, a jedynie rozważa przedmiotowo - podmiotowy związek zachodzący między przestępstwami, w zakresie których kary podlegają łączeniu oraz kładzie nacisk na cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie ma odnieść w stosunku do skazanego nowo wymierzona kara.

Zważyć trzeba, że orzeczenie kary łącznej nie jest sposobem na premię dla sprawcy większej ilości przestępstw, nie ma służyć ograniczeniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się dopuścił. Popelnienie więcej jak jednego przestępstwa powinno skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar niż za nią przemawiać, albowiem stanowi negatywną co do sprawcy przesłankę prognostyczną.

Wymierzenie bowiem kary przy zastosowaniu całkowitej absorpcji prowadziło do premiowania sprawcy popełniającego nie jedno, a więcej przestępstw, zatem prowadziło do praktycznej bezkarności innych zachowań zabronionych (por. wyroki Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 października 2007 roku w sprawie II AKa 183/07, Prokuratura i Prawo 2008/4/17/1 i z 4 października 2000 roku w sprawie II AKa 175/00, KZS /2000/10/3, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 7 maja 2009 roku w sprawie IIAKa104/09, przegląd orzecznictwa Sądu Apelacyjnego w Gdańsku, Nr (...)).

Sąd miał też na względzie, że kara łączna to szczególna kara wymierzana niejako „na nowo” i jako taka stanowić musi syntetyczną całościową ocenę zachowań sprawcy, będąc właściwą, celową z punktu widzenia prewencyjnego, reakcją na popełnione czyny i jako taka nie może i nie powinna być postrzegana jako instytucja mająca działać na korzyść skazanego, ale jako instytucja gwarantująca racjonalną politykę karania w stosunku do sprawcy wielości przestępstw (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24 kwietnia 2014 roku w sprawie IIAKa 98/14, LEX nr 1473943).

Zatem Sąd uznał, że zastosowanie zasady pełnej absorpcji jest uzasadnione wtedy, gdy przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych, jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy.

Przyjmuje się, że priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji (tj. częściowej absorpcji), natomiast kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Zaznaczenia wymaga, że automatyczne stosowanie zasady kumulacji - byłoby wyrazem formy odpłaty, zaś zasady absorpcji - wyrazem formy nagrody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 15 maja 2008 roku, w sprawie II AKa 98/08, KZS 2009/12/47).

Odnosząc to do granic kary łącznej orzekanej w ramach przepisów zarówno sprzed 1 lipca 2015 roku, jak i po tej dacie, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, a przede wszystkim zachowanie skazanego w czasie odbywania dotychczasowych kar pozbawienia wolności Sąd uznał, że zasadna jest ocena, iż kara łączna winna być wymierzona S. P. (1) z zastosowaniem zasady asperacji.

Przystępując do wymiaru kary łącznej wobec S. P. (1) w ramach wskazanych granic, Sąd miał też na uwadze, że wymierzając karę łączną uwzględnić należy głównie związek podmiotowo - przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami. Im bardziej jest on ścisły, tym bardziej powinno się stosować zasadę absorpcji poszczególnych kar. Przez związek ten należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację, czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

Zważyć należy, że pomiędzy przestępstwami popełnionymi przez S. P. (1), a opisanymi w sprawach VII K 501/13, VII K 400/14, VII K 256/14, II K 33/15 i II K 34/15 nie zachodził bliski związek czasowy, albowiem czyny objęte tymi wyrokami były popełnione w przeciągu 1 roku i 6 miesięcy. Nadto wszystkie czyny, poza opisanym w pkt 2 wyroku w sprawie II K 33/15, zostały popełnione w W..

Wobec tego między tymi czynami nie zachodził związek czasowy. Jednak zachodził związek miejscowy i czyny opisane tymi wyrokami godziły tylko częściowo w takie same dobra chronione prawem, a to w postaci mienia, wolności i czci, choć popełnione były na szkodę wielu różnych pokrzywdzonych. To wszystko zatem przemawia przeciwko zastosowaniu wobec S. P. (1) zasady absorpcji.

Przy orzekaniu kary łącznej wobec S. P. (1), należało także uwzględnić opinię dotyczącą skazanego z miejsca odbywania kary pozbawienia wolności. W Zakładzie Karnym w G. oceniono jego zachowanie jako umiarkowane, albowiem był on karany dyscyplinarnie, choć był również nagradzany.

Analiza całokształtu wskazanych okoliczności, doprowadziła zatem Sąd do przekonania, że przy zastosowaniu wobec S. P. (1) zasady absorpcji winna być wymierzona kara łączna 7 lat pozbawienia wolności.

Dokonując ponownie porównania sytuacji prawnej S. P. (1) pod względem względności ustawy karnej, Sąd nie pominął, że wskazana kara łączna, jest bliska górnej granicy kary możliwej do wymierzenia wobec skazanego w ramach przepisów obowiązujących do dnia 1 lipca 2015 roku.

Jednakże, w tym miejscu zaznaczenia wymagało, że w dalszym ciągu swych zważań w polu swej uwagi Sąd miał na względzie jeszcze dalsze konsekwencje dokonania wyboru ustawy względniejszej dla S. P. (1).

Podkreślenia bowiem z całą mocą wymaga, że ustawą "względniejszą dla sprawcy", jest ta ustawa, której wybór opiera się na ocenie całokształtu konsekwencji wynikających dla niego z zastosowania obydwu wchodzących w grę ustaw, przy czym ocena ta musi być dokonana z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy (uchwała Sądu Najwyższego z 12 marca 1996 roku w sprawie I KZP 2/96, OSNKW 1996/3-4/16). Przy ocenie, która z konkurencyjnych ustaw jest względniejsza dla sprawcy, bierze się bowiem pod uwagę całą ustawę, a nie tylko poszczególne jej przepisy (wyrok Sądu Najwyższego z 4 lipca 2001 roku w sprawie V KKN 346/99, Orz. Prok. i Pr. 2001).

Kierując się zatem tymi wskazaniem Sąd zwrócił uwagę na to jaka kara byłaby faktycznie do odbycia przez S. P. (1), przy wyborze każdego z porządków prawnych.

I tak, jak wskazano wyżej dokonując wyboru przepisów obowiązujących do dnia 1 lipca 2015 roku, nawet przy orzeczeniu kar łącznych z zastosowaniem wobec skazanego zasady absorpcji i wymierzeniu wobec niego kar łącznych w minimalnym rozmiarze, tj. 1 roku i 6 miesięcy oraz 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczeniu na poczet tych kar podlegałyby okres od 24 czerwca 2014 roku do 25 czerwca 2015 roku i dzień 6 marca 2015 roku, do wykonania pozostałaby jeszcze kara 2 lat pozbawienia wolności (z zaliczeniem 28 sierpnia 2013 roku i okresu od 11 czerwca 2015 roku) z uwagi na to, że łącznie nie podlega kara w sprawie VII K 501/13. Kara ta w całości podlega odrębnemu wykonaniu, co nie może mieć miejsca w wypadku zastosowania przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku. Łącznie skazany musiałby odbyć jeszcze minimum 4 lata i 3 miesiące pozbawienia wolności.

Natomiast przy orzeczeniu kar łącznych z zastosowaniem wobec skazanego zasady kumulacji i wymierzeniu wobec niego kar łącznych w maksymalnym rozmiarze, tj. 4 lat i 9 miesięcy oraz 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczeniu na poczet tych kar podlegałyby okres od 24 czerwca 2014 roku do 25 czerwca 2015 roku i dzień 6 marca 2015 roku oraz dzień 28 sierpnia 2013 roku i okres od 11 czerwca 2015 roku, do wykonania pozostałaby jeszcze 2 lata pozbawienia wolności (z zaliczeniem 28 sierpnia 2013 roku i okresu od 11 czerwca 2015 roku) z uwagi na to, że łącznie nie podlega kara w sprawie VII K 501/13. Kara ta w całości podlega odrębnemu wykonaniu, co nie może mieć miejsca w wypadku zastosowania przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku. Łącznie skazany musiałby odbyć jeszcze maksimum 7 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Ustalając ten górny próg, Sąd miał na względzie by kary łączne nie stworzyły dla skazanego większej dolegliwości niż wynikająca z wykonywania kar połączonych przed wydaniem wyroku łącznego (łącznie 6 lat i 11 miesięcy pozbawienia wolności). W sumie skazany miał do odbycia z łączonych wyroków 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wprawdzie kary te nie wyznaczają żadnych granic dla nowej kary łącznej, jednakże Sąd był zobowiązany mieć to na uwadze.

W tej sytuacji pozostająca do odbycia dla skazanego kara (6 lat), mimo orzeczenia jej w wyższym rozmiarze niż kary łączne w dawnym porządku prawnym będzie niższa aniżeli suma wszystkich pozostałych dla skazanego do wykonania kar pozbawienia wolności.

Reasumując, uwzględniając całość uregulowań, uznać należy, że względniejszą ustawą dla S. P. (1) jest ustawa obowiązująca po 1 lipca 2015 roku.

Tym samym w oparciu o te przepisy Sąd wymierzył S. P. (1) karę łączną 7 lat pozbawienia wolności, łącząc karę jednostkową i kary łączne.

Na podstawie art. 577 kpk i art. 63 § 1 kk na poczet kary łącznej Sąd zaliczył S. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawach: Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie w II K 34/15 w dniu 6 marca 2015 roku oraz Sądu Rejonowego w Chełmnie – Zamiejskowy VII Wydział Karny w Wąbrzeźnie VII K 256/14 w dniach od 24 czerwca 2013 roku do dnia 25 czerwca 2013 roku oraz wykonaną w części karę w sprawie VII K 501/13 od 11 czerwca 2015 roku.

W pozostałym zakresie Sąd uznał, że wyroki Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie podlegają odrębnemu wykonaniu.

Z uwagi na brak podstaw do objęcia wyrokiem łącznym, na podstawie art. 572 kpk Sąd umorzył postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie w sprawach z pkt 1 – 6 sentencji.

Skazanego S. P. (1) zwolniono od kosztów sądowych.